

Tři malá prasátka

Vlkodlak, o kterém je řeč, byl ohavný škaredec. Pelichal a už z dálky každý poznal, že neuhnul zavčas z cesty tchořovi, protože páchl, až se kolem něj tetelil vzduch. Bylo tedy kupodivu, že zaslechl přes ta svá nemytá ušiska tři malá prasátka, která si chrochtala spokojenou písničku ve svém domečku na okraji lesa. Mlsně zafuněl a ve chvílce zvonil na jejich dveře. Z prvního poschodí se ozvalo veselé zakničení: „Kdopak to k nám přišel?“ A vlkodlak zaskuhral: „To jsem já, váš strýček! Slyšel jsem, že jste tak tlustoučká a buclatá, že když se do vás píchne prstem, tak ve vás chvíli zůstane takovej roztomilej dřulík. Tak jsem se přišel podívat, jestli je to pravda!“

Ale prasátka se dala na balkóně do smíchu: „Známe my takové zubaté strýčinky! Ne, ne! Jen si jdi svou cestou!“ To se tedy vlkodlakovi nelíbilo. Začal sprostáčit: „Heleďte, čunidla, nezahrávejte si se mnou! Vodevřte, než se ukrutně rozezlouním a vyvrtnu ta vaše škaredá dvířka!“ Ale prasátka se jen smála: „Ať tě ani nenapadne dotknout se dveří! Od této chvíle je v nich elektrický proud!“ Vlkodlak se rozchechtal: „Prasátkovskej elektrickej proud! Z čeho? Snad ne z těch vašich zakroucenejch vocásků?“ Popadl dveře za kliku – a v tu chvíli se ozvala rána, s vlkodlakem to praštilo o zem, až se zajiskřilo, a potom to s ním začalo mydlit o zem čím dál rychleji, za příšerného vlkodlačího jekotu. Konečně se nad ním prasátka slitovala a vypnula proud z kliky. Vlkodlak odstartoval jako tryskáč a nezastavil se, až ve svém pelechu za horama.

Když se asi za týden vykurýroval, dumal o tom a přišel na to, že byl vlastně náramně zostuzený, a že mu nezbyvá nic jiného, než prasátka nějak šikovně ošidit a všechna tři sežrat, jinak nebude mít do smrti klid. I vymyslel si plán. Převlékl se za ovečku s rolničkou a honem za prasátky. Zazvonil na dveře a z balkónu se ozvalo: „Kdopak to k nám přišel?“ A vlkodlak zaskuhral, jak nejněžněji dovedl: „To jsem já,

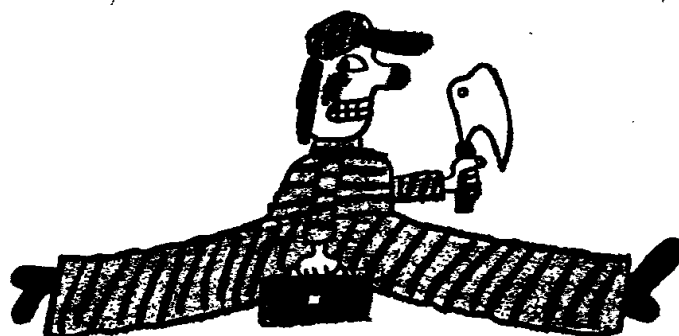

vlkodl – é – vaše sestřička vovečka. Přišla jsem k vám na kousek řeči, něco dobrého sežeru a zase půjdu!" Ale prasátka zavolala z balkónu: „A copak má naše sestřička nejraději k jídlu?" A vlkodlak radostně zaskuhral, neboť to byl náramný pitomec: „No přecik, dobrou tučnou pečinku!" A prasátka zvolala: „Už ať jseš pryč, ty škaredý vlkodlaku!" Prozradil jsi se! Ovečky mají rády trávu! A ve dveřích je už zase zapnutý elektrický proud!" „Ó!" – řekl vlkodlak vyděšeně a odtáhl s nepořízenou.

Ve svém pelechu dumal celou noc, jak na ta tři chytrá prasátka vyzrát. I převlékl se za kozičku, prostudoval co jí kozy nejraději a ráno rovnou za prasátky. Zazvonil a z balkónu se ozvalo: „Kdopak to k nám přišel?" A vlkodlak zaskuhral procítěně: „To jsem já, vaše sestřička, kozička. Přišla jsem si s vámi popovídat, též něco malinko sežrat, no a potom půjdu zasej dom!" Prasátka na něj zavolala: „A copak má naše sestřička koza nejraději?" Vlkodlak honem zaskuhral: „Já jsem velice mlsná. Ale nejraději mám agátový listí!" A prasátka zvolala vesele: „I tak pojď dále! Už jsme myslela, že jsi zase převlíknutý vlkodlak. Pořád nás tu obtěžuje jeden ohava!" A ve dveřích zabzučelo a otevřely se. I zachechtal se vlkodlak falešně a s radostí vtrhl do domečku.

Vrazil rovnou do jídelny, ale nestačil se ani rozhlédnout a už se ozval shora roztomilý hlásek: „Posaď se, kozičko, hned přijdeme, jen co se převlékneme do svátečních šatiček!" Vlkodlak se tedy posadil a nedočkavostí se jen hemžil. Jednu chvíli to už nevydržel a zacvakal zubama: „Všechny tři čuníky rafnu naráz, trochu si je vosolím a slupnu je bez chleba! To bude slast!" Jen to však dořekl, cvaklo v židličce, na které seděl, a vlkodlak byl chycený! Marně se namáhal a kroutil, k židličce byl jako přilepený.

To však již vešla do jídelny tři malá prasátka s kyblíky barvy a za-

čala vyjeveného vlkodlaka natírat světlemodrým nitrolakem a potom holí, máčenou v hořčici, na něm nadělala hustě žihanců, takže za necelou půlhodinku vypadal vlkodlak jako hyena žihaná. Nakonec jej prasátka celého osušila fénem, strčila do veliké klece a prodala cirkusu, kde za něj dostala celou hromadu peněz. Za peníze si nakoupila náruče dobrot a doma si vystrojila velikou hostinu, jako vždy, když se jim podařilo vyzrát nad nějakým vlkodlakem.

A byla to už pořádně tlustoučká prasátka.

(Poznámka: Tento příběh vyslechl s velkým zájmem řezník z naší ulice, podumal nad ním krátce, zeptal se mě, kde ta prasátka bydlí, potom rychle naházal do tašky nože, ocílku a sekáč a utíkal na nádraží. Objevil se až na druhý den. Byl natřený světlemodrým nitrolakem a celý žihaný hořčicí. Z povzdálí ho sledovali nějakí cirkusoví zřizenci, ale netroufali si na něj, protože řezník byl velice rozezlený, nebezpečně vrčel a zavřel se ve svém obchodě na devět západů! Tak nevím...)